

[Henry Christensen.]

at den højtærede statsminister for sit vedkommende klart har erkendt, at det naturligvis må være således, at den politiske minister efter den praksis, vi har i Danmark, har ansvaret for de afgørelser, de handlinger og de undladelser, der sker inden for det af hans ansvar omfattede forvaltningsområde.

Sådan har det været alle dage i Danmark, så længe den fri forfatning har eksisteret, og jeg for mit vedkommende er overbevist om, at dette system almindeligvis har fungeret tilfredsstillende. Det har virket i henseende til skærpelse af agtpågivenheden, ansvarsfølelsen m. m. Men en følge af dette system er jo også, at folketinget er i stand til og villigt til at udøve den del af virksomheden, der hører med i billedet: at være den vågne kritik, det sted, hvor afgørelserne må prøves, og hvor derfor den kritik, der måtte være berettiget, fremsættes.

Dette er baggrunden for de bemærkninger, jeg på mit partis vegne skal fremsætte i anledning af denne forespørgsel, som jo er afstedkommet af de tre regeringspartier, og som kom meget prompte, hvad jeg for mit vedkommende ikke skal beklage mig over.

Det, som her må interessere, er ikke i første række eller udelukkende spørgsmålet om personen Blechingberg, den straf, han har fået m. m., men spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med de dispositioner, der blev truffet inden for udenrigsministeriet — de dispositioner, der sluttelig førte til hans anbringelse i Bonn — er foretaget sådanne overvejelser og en sådan bedømmelse, at der intet er at kritisere, eller om dette ikke er tilfældet.

Det, vi må spørge om, også på baggrund af den redegørelse, der nu er givet af den højtærede statsminister, er først og fremmest, hvorvidt der på det tidspunkt, da udsendelsen til Bonn fandt sted, virkelig forelå sådanne grunde — ikke blot de grunde, vi nu alle sammen kan se — at det måtte have advaret udenrigsministeriet

og den ansvarlige udenrigsminister mod at anbringe Blechingberg i den stilling, hvori han blev anbragt, og om disse grunde var af en sådan art, at de måtte være ministeren og hans embedsmænd, som jo kun kan handle på hans parlamentariske ansvar, bekendt, da Blechingberg blev udnævnt i 1956. Og hvis alt dette er tilfældet, hvad er så hovedårsagen til, at placeringen alligevel skete, imod hvad mange af os i dag i hvert fald vil finde rimeligt og fornuftigt, og til, at den dømmekraft, som den højtærede statsminister ellers er kendt for at besidde i stort mål, svigtede afgørende og skæbnesvangert i den pågældende situation?

Det er vel det hovedspørgsmål — hvor ubehageligt det end er — som folketinget på nuværende tidspunkt må beskæftige sig med.

Var der da indtruffet ting, afgørende ting, der burde have advaret og tvunget til en anden handling end den, der skete? Det er først og fremmest det, vi må se på. Den højtærede statsminister har jo nævnt en række forhold. Her vil jeg gerne have lov til at citere, hvad dommeren i den ret, der nylig afsagde dommen, udtrykte i kort sammenfatning — jeg citerer efter Berlingske Tidende for den 22. ds. — :

„I Mexiko lånte De af legationens kasse“ — det var de 31 400 kr. — „hvilket var angribeligt. I Washington handlede De med valuta med en flygtning, hvilket var ulovligt. Der blev slået en streg over begge dele. Så var der bedragerisagen vedrørende det pantsatte tæppe, hvilket tangerer straffeloven. Dernæst var der de dækningsløse checks, og jeg kan forsikre Dem om, at mange er blevet straffet for en sådan forseelse. Endvidere lånte De penge af folk, hvis interesser De varetog i udlandet, noget, som strøjfede bestikkelse eller returkommission. Alt blev tilgivet.“

Det var altså det, som dommeren på baggrund af det, man nu kender til sagens akter, oplyste om blot disse forhold. Den højtærede statsminister har nævnt de 4 af